

Upottavaa liejua, jyrkkiä kujia ja historiaa ajanlaskun alusta MONT SAINT-MICHEL

16.11.2017 6.00

Pyhä Mikael sai nimikkokirkkonsa ja oman saaren poltettuaan uppiniskaisen piispan kalloon reiän. Mont Saint-Michel ei päästä matkailijaakaan helpolla, mutta saaren luostari ja kirkko korvaavat vaivan.

TEKSTI JA KUVAT: MARKKU JALONEN

Normandian rannikon edustalla sijaitseva Mont Saint-Michel sai nimensä vuonna 710. Kronikan mukaan Avranchesin piispa Pyhä Aubert sai näyn, jossa Pyhä Mikael käski häntä rakentamaan saarelle kirkon. Piispa oli kuitenkin haluton aloittamaan rakennustöitä eikä ottanut määräystä kuuleviin korviinsa.

Vasta kun Mikael poltti sormellaan reiän Pyhän Aubertin kalloon, saivat työt vauhtia. Aubert rakennutti saarelle Pyhälle Mikaelille omistetun rukoushuoneen, ja saarta ruvettiin kutsumaan nimellä *Michel-au-péril-de-la-Mer* eli "Pyhän Mikaelin vuori meren armoilla".

Saareen tutustuminen on kohtuullisen vaivalloista. Portaat ovat korkeita ja nousut jyrkkiä. Harvat muurien sisäpuolella kulkevat kadut ovat niinikään jyrkkiä, ja kostealla säällä liukkaat.

Vaivat eivät estä matkailijoita vaeltamasta Mont Saint-Michelille. Luostarisaaressa käy vuosittain kolme miljoonaa vierasta. Huippusesonkia kannattaa välttää ja vierailla saarella varhain keväällä tai syksyllä

Kristinusko rantautui Mont Saint-Michelille 300-luvulla, mutta jo sitä ennen saari toimi kelttiläisten druidien kulttipaikkana. Myöhemmin aluetta hallinnoivat roomalaiset. Lähes koko 0,4 hehtaarin kokoisen saaren täyttävää luostaria ja 92 metrin korkuisella huipulla sijaitsevaa kirkkoa on rakennettu pitkään ja monissa eri vaiheissa.

Eräältä saaren terassilta on vielä löydettävissä vanhan ajan palkkatodistuksia. Kivenhakkaajat muotoilivat kivet taltalla ja lekalla toisiinsa sopiviksi, asensivat ne paikoilleen ja merkitsivät puumerkillään, joka saattoi olla kolmio, neliö ja jokin muu symboli. Illan tullen mestari kävi laskemassa kuinka monta kiveä kukin työläinen oli hakannut ja palkka maksettiin merkkien mukaan.

Vuosien saatossa saari on ollut välillä sekä Ranskan että Britannian kiinnostuksen kohteena. Satavuotisen sodan aikana 1337-1453 englantilaiset yrittivät usein valloittaa saaren. Ranskan vallankumouksen aikana munkit saivat saarelta lähtöpassin ja luostarista tehtiin vankila, johon suljettiin muun muassa pappeja.

Vuonna 1979 Mont Saint-Michel listattiin Unescon maailmanperintökohteeksi, minkä jälkeen se on muuttunut olemuksestaan. Nyt saarella on lukuisia ravintoloita. Vuorovesiloukkuun jäänyt matkailija voi aikaansa viettää nauttimalla pitkän lounaan. Matkamuiستomyymälöitä on runsaasti ja tungos mahtava. Ainakin yksi hotelli on avoinna kesäisin, mutta pahat kиеlet kertovat, että huoneen hinta vaihtelee vuoroveden mukaan.

Saaren vaarat eivät pääty liukkaisiin katuihin.

Seudun vuorovedet ovat vaihtelultaan Euroopan korkeimpia. Kuun vaiheista riippuen saattaa merenpinnan korkeusero olla jopa 13-14 metriä. Meri vetäytyy laskuveden aikaan 16-18 kilometrin päähän, koska pohja on varsin loiva. Esiin tullut merenpohja houkuttelee matkailijoita kävelylle. Pohja on kuitenkin kuin lentohiekkaa. Kävelijä uppoaa aluksi puoleen sääreen, ja mitä enemmän hän ponnistelee, sitä syvemmälle liete imee hänet sisäänsä. Lopulta kävelijä on kiinni kuin patsas jalustassaan.

Ihmispatsaita joudutaan pelastamaan vuosittain useita, eikä hukkumisiltakaan ole välttytty. Merenpohjan vähäisestä korkeuserosta johtuen nousuvesi kohoaa laukkaava hevosen vauhdilla.

Saaren vartija varoittaa väkeä vuorovedestä soittamalla kelloa kylän raitilla. Mies kulkee soitellen myös pysäköintialueen halki. Akun ja käynnistysmoottorin on syytä olla kunnossa, mikäli auto jää alueelle nousuveden aikaan, sillä se jää veden alle. Samoin käy kannakselle, jota pitkin saarelle ajetaan mantereelta. Mikäli matkailija jää Mont Saint-Michelille nousuveden aikaan, on hänen odotettava laskuvettä.

Vuonna 2009 aloitettiin padon, kevyen liikenteen sillan ja uuden pysäköintipaikan rakentaminen. 1085 metrirä pitkä silta valmistunee 2015. Kun silta on valmis, arvellaan veden kohoavan vain muutaman kerran vuodessa niin korkealle, ettei saareen pääse.

Mont Saint-Michelin lähistöllä ei ole riittävästi majoitustilaa suurille matkailijamääriille, ja eräs vaihtoehto on asua 37 kilometrin päässä St. Malon kaupungissa. Kaupunki on tunnettu vanhana luvanvaraisten merirosvojen tukikohtana. Rosvot saivat ryöstellä laivoja, kun maksoivat Ranskan kuninkaalle kymmenykset. Hyvää liiketoimintaa kaikkien kannalta - paitsi ryöstettyjen laivojen.

St. Malon vanha osa on muurien ympäröimä ja hieman raskaan oloinen johtuen rakennusten tummasta kivilaadusta. Kaupunki tarjoaa majoituksen lisäksi ravintoloita sekä myymälöitä.

Jos kaupunkiin aikoo tulla omalla veneellä, on syytä huomioida nousu- ja laskuveden erot. Satama-altaaseen pääsee ainoastaan nousuveden aikaan. Kun vesi on korkeimmillaan, suljetaan altaan portit kuten kanavan sulussa. Vesi pakenee merelle ja jättää altaan ulkopuolella olevat alukset makaamaan kuivalle maalle tai köysien varaan. Ulos ei pääse ennen seuraavaa nousuvettä.

Mutta se ei haittaa, sillä turha kiire pilaa matkan. Kun vesi antaa odottaa itseään, voi rauhassa tutustua kaupunkiin.

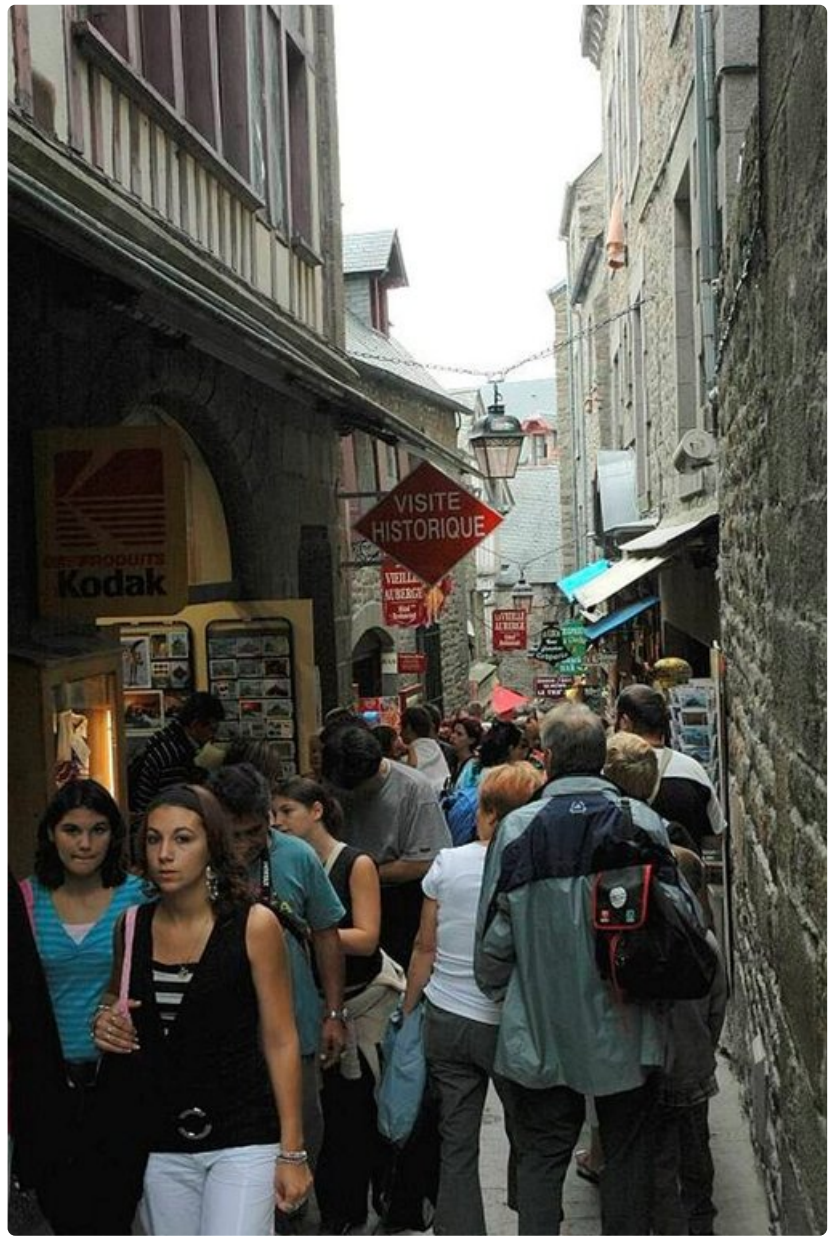

Meri pakenee laskuveden aikaan todella kauas, mutta tätä ei saa tehdä. Matkailijoita liejussa.

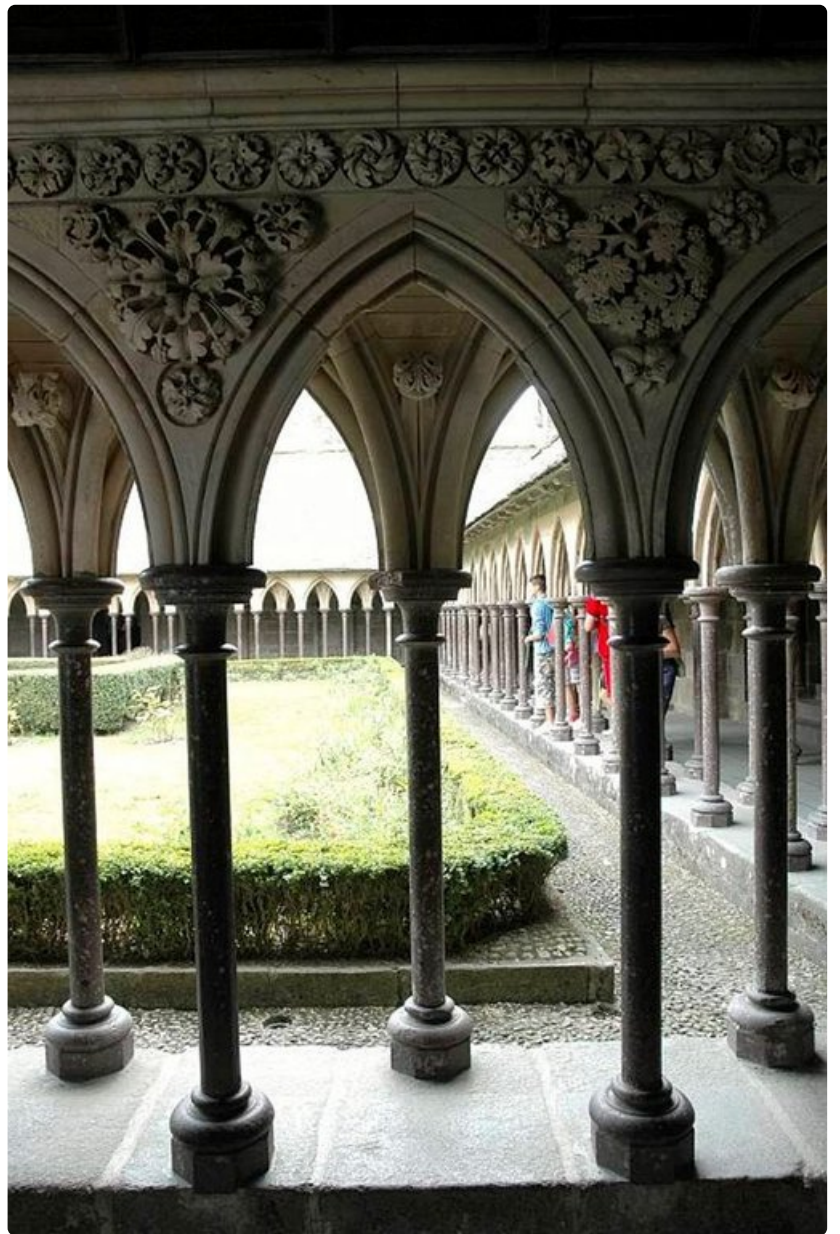

Meren äärellä lounaaseen kuuluvat meren antimet.

Kadut ovat ahtaat sesongin aikaan.

Siroit seinärakenteet ympäröivät luostarin sisäpihaa.

Mont Saint-Michel kohoaa merestä kuin satujen saari.

Luostarin vanhan ruokasalin kattorakennelma on komea.